

giver den alle de Baaben i Hænde, som man kunde ønske at give den, for at den skal kunne virke saa godt som mulig.

Der er ikke nogen Tvivl om, at denne § 17, skønt den ser meget uskyldig ud, vil være en meget væsentlig Bonus og Hjælp for Landbruget. Det, som der her er Tale om, er et agrarisk Lovforslag af meget stor Betydning, og da det i denne Tid ligger i Luften, at Rigsdagen skal give Love, som ere af Interesse for Agravere, har det ogsaa været et Moment for os til at fremskynde en saadan Lovgivning i Stedet for at udsætte den til næste Aar, /og jeg vil sige, at efter det voldsomme Slag, som Agravere have faaet forleden Dag ved et Lovforslag, som er blevet fremlagt i det andet Ting, kunde der maasse være særlig Opfordring for os til saa vidt muligt at forsøge paa at sætte dem, om jeg saa maa sige, paa ret Køl igen. Naagtet altsaa min juridiske Samvittighed, om jeg saa maa sige, har krympet sig noget ved at gaa med til en saadan Lovbestemmelse som den i § 17, tror jeg dog, baade formelt og legislativt at kunne forsvare det, da jeg saa godt som nogen nærer det Ønske, at man kan komme det betrængte Landbrug til Hjælp.

Jusfitsministeren (Welleman): Jeg vilde gerne i Anledning af de Ytringer, som fremkom fra den sidste ærede Taler, sige, at jeg personlig naturligvis helst havde set, at man i Lovforslaget havde indført de Bestemmelser, som man ønskede at have med Hensyn til de generelle Varebeviser; men jeg skal paa den anden Side ikke have noget imod det stillede Endringsforslag eller derimod at paatage mig den Forpligtelse, som det medfører til Udarbejdelse af en saadan Ordning.

Det, som jeg nærmest tog Ordet for, var for at sige, at jeg tror, den sidste ærede Taler havde Ret dert, at dette Spørgsmaals Afgørelse vil komme til at afhænge meget af, hvilken Art af Forretninger man vil bruge dem til, og der er vist næppe nogen, for hvem dette i Deblikkel staar fuldstændig klart til alle Sider, saaledes at det heller ikke kunde hjælpe noget, hvis man vilde lade denne Sag hvile i en 14 Dages Tid eller saa for at saa udarbejdet Bestemmelser i den Retning. Derfor er det, at jeg tror,

at hvis man vil have det med straks, hvad der dog vist vil være det rigtigste, kan det ikke godt gøres paa anden Maade end her er foreslaaet. Derfor skal jeg ikke have noget derimod. — Jeg vil endnu blot gøre en Bemærkning med Hensyn til et andet Punkt, som den ærede sidste Taler omtalte, nemlig det Endringsforslag, jeg har stillet til § 3 under Nr. 2. Den ærede Taler er entg i Forslaget, og for saa vidt er der ikke noget videre at sige om det, men jeg vil dog bemærke dette, at jeg gaar ud fra, at Lovforslagets Mening er, at forpligtiget er Selskabet kun til at paase Endossementets formelle Gyldighed, at det formelle er i Orden; men en anden Ting er, at man bør forbeholde Selskabet dette, at det skal være ikke forpligtiget, men berettiget til at nægte Udlevering, naar det har nogen Tvivl, navnlig om det sidste Endossements Gyldighed. Der har man et af disse Tilfælde, som der tænkes paa, naar man siger, at Selskabet er ikke forpligtiget, men berettiget til at nægte Udleveringen. Jeg tror ikke, der kan gaa videre. Skulde Selskabet ikke ville det, f. Eks. nærmest begrundet paa, at det har Skrupler med Hensyn til, om Endossementet virkelig er gyldigt, og skulde Selskabet altsaa af den Grund ikke ville benytte sin Ret til at nægte Udleveringen, ser jeg ikke rettere end, at saa maa den, der vil mod sætte sig Udleveringen, nedlægge formelt Forbud ved Fogden mod Udleveringen, saa maa han beskytte sig paa den Maade.

Ordføreren (Møgen): Jeg ønsker kun at sige, hvad jo for øvrig allerede er sagt af min ærede Kollega i Udvalget (Det. Hansen), at vi meget paa fornøden det af den højtærede Minister stillede Endringsforslag til § 10; det er en Forglemmelse, at vi ikke have medtaget det, det er overset.

De andre Endringsforslag kan jeg for mit Vedkommende heller ikke have noget at indvende imod. Jeg tilstaar i øvrigt, at jeg ikke bryder mig saa meget om denne Flytning af disse Ord i § 3 „fr. § 5, 2det Stykke“ til en anden Linie. Min Tanke med at optage dem der, hvor de nu staa, var, at naar der siges, at Selskabet skal kunne prøve Adkomstene osv., saa var det, som jeg tillod mig at udvilde ved en tidligere Forhandling, den Fare, at naar det fandt,